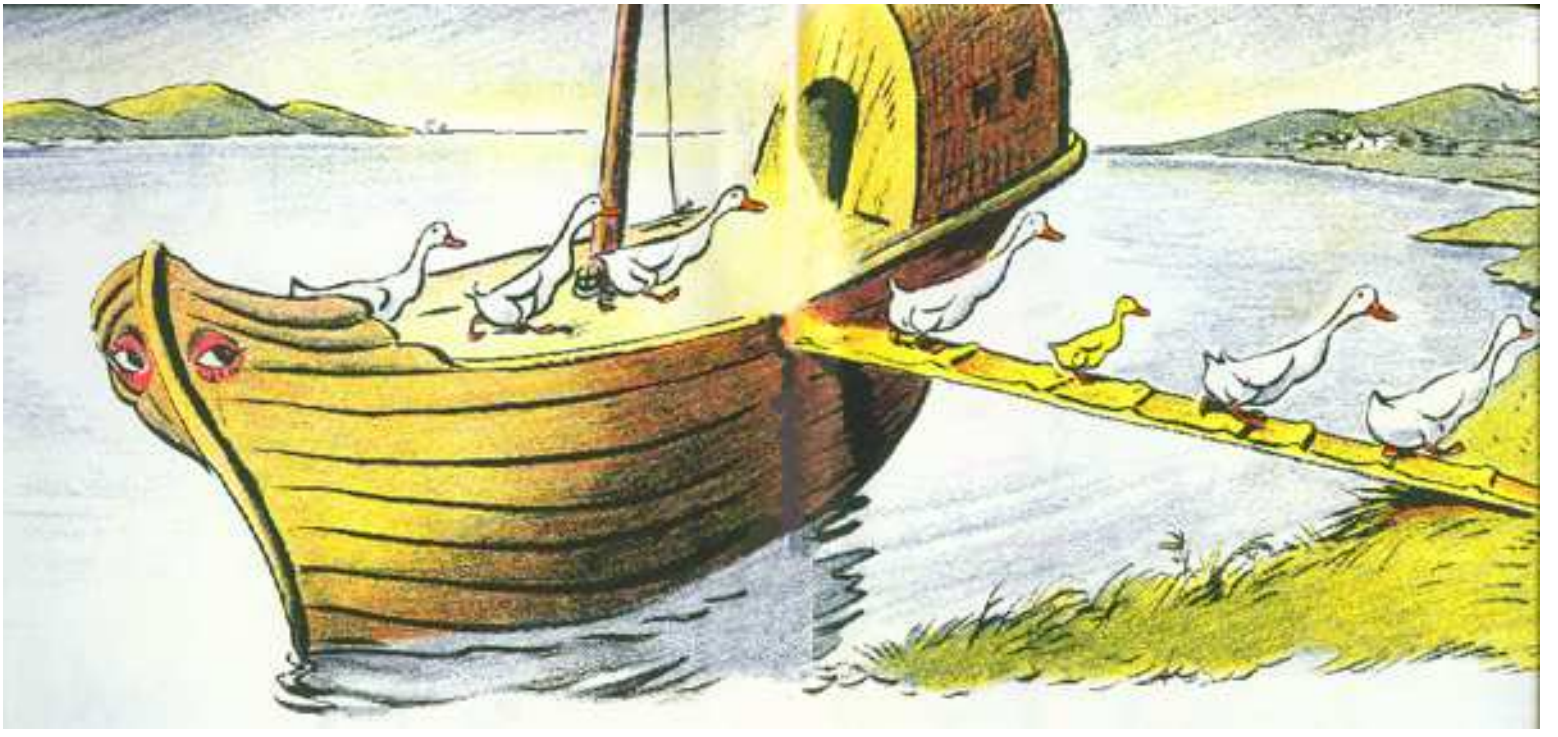

पिंगची गोष्ट

मार्जोरी फ्लॅक आणि कर्ट वाईज

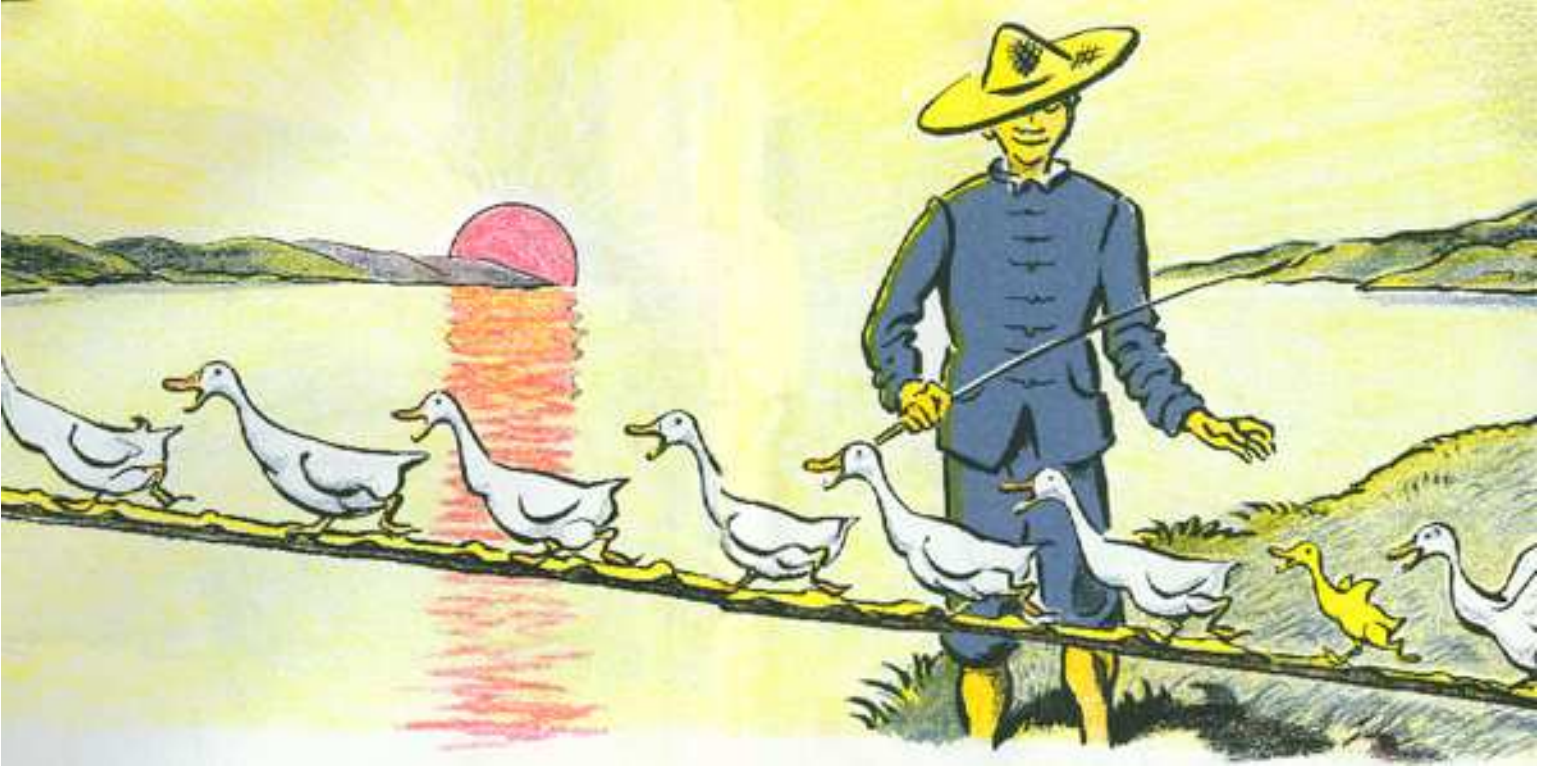
अनुवाद : नीलांबरी जोशी

कोणे एके काळी पिंग नावाचे बदकाचे एक गोंडस पिलू होते . पिंग त्याचे आईवडिल दोन बहिणी तीन भाऊ अकरा आल्या सात काका आणि बेचाळीस चुलतभावंडांबरोबर मजेत राहात होता .

त्याचे घर म्हणजे दोन शहाणे डोळे असलेली यांगत्से नदीवर डौलात तरंगणारी एक बोट होती .

रोज सकाळी सूर्य उगवला की पिंग त्याचे आईवडिल दोन बहिणी तीन भाऊ अकरा आल्या सात काका आणि बेचाळीस चुलतभावंडांबरोबर शिस्तीत बोटीला जोडलेल्या एका छोट्याशा पूलावरून रांगेत यांगत्से नदीच्या किर्नायावर जात .

दिवसभर ते गोगलगायी छोटे मासे आणि खाण्यासाठी इतर काही मिळेल ते शोधत मजेत फिरत असत . पण संध्याकाळ झाली आणि सूर्य मावळला की लगेच

. . ललला . . ललला . . ललला . .

अशी हाक मारून म्हणून त्यांच्यातला प'मुख त्यांना बोटीवर बोलावत असे .

ताबडतोब पिंग आणि इतर फौज तुरूतुरू परत तो छोटासा पूल ओलांडून रांगेने त्या शहाणे डोळे असलेल्या त्यांच्या बोटीत . . म्हणजे यांगत्झे नदीतल्या त्यांच्या घरात येत .

येताना आपण शेवटी राहू नये म्हणून पिंग काळजी घेई ...नेहमीच फार काळजी घेई . कारण शेवटी येर्णायाच्या पाठीत लाकडाचा एक फटका बसे .

पिंगला माहिती होते की आपण जर शेवटी राहिलो तर फटका काही चुकत नाही .

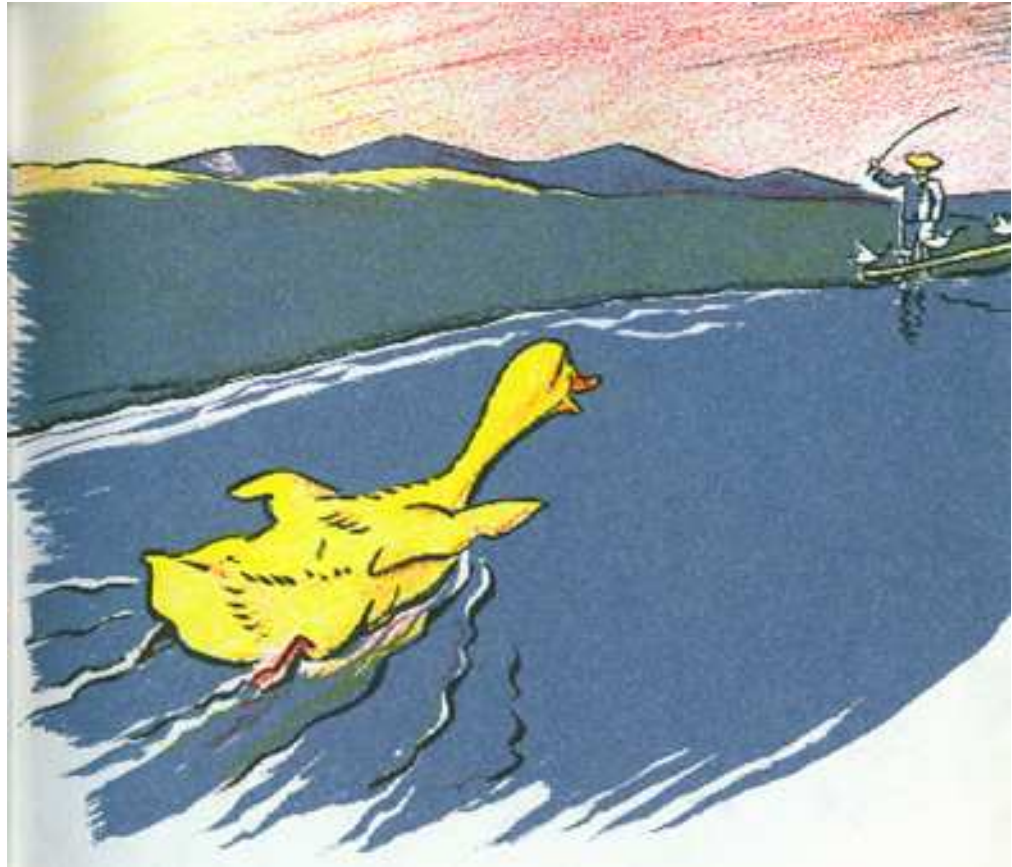
पण एके दिवशी संध्याकाळ व्हायला लागली .आणि पिंगला

ललला . .ललला . .ललला . .

ही हाक ऐकूच आली नाही .कारण तो पाण्यात उलटा होता .तो एक छोटा मासा पकडण्यात गर्क होता .

पिंग सरळ होऊन यायला निघाला तेव्हा त्याचे आईवडिल आणि आत्या आधीच पटापट रांगेत जाऊन उभे राहिले होते आणि एकेकजण सावकाश पूल ओलांडत होते .पिंग किना-या जवळ पोहोचला तेव्हा त्याचे काका आणि चुलतभावंडे पण रांगेत होती आणि पिंग किना-यावर पोहोचला तेव्हा तर बेचाळीस भावंडातला शेवटचा सुद्धा पूल ओलांडून पोहोचला होता .

पिंगला माहिती होते की तो शेवटचा ठरणार आहे . .पूल ओलांडणारे शेवटचे बदक . .त्याला फटका खायचा नव्हता .

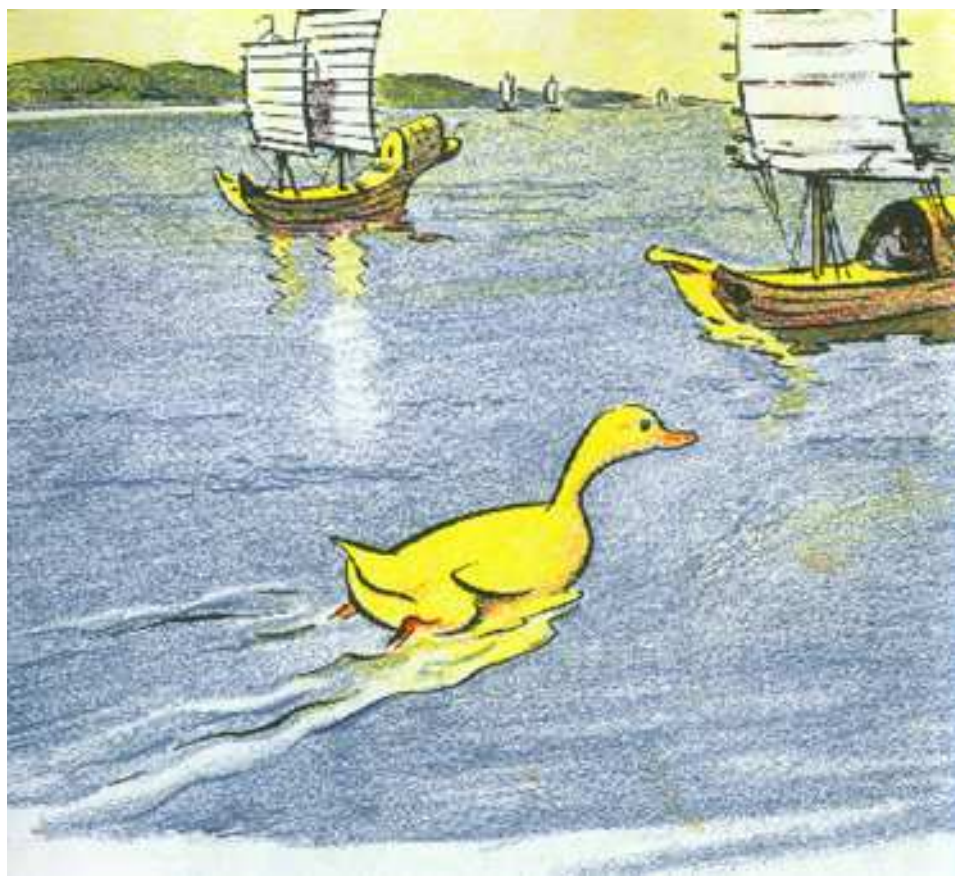

मग पिंग लपला .

पिंग गवतात लपला . रात्र झाली .
चंद' आकाशात दिसू लागला तेव्हा
पिंगला दिसले की ती शहाणे डोळे
असलेली बोट हळूहळू यांगत्झे
नदीकडे निघाली .

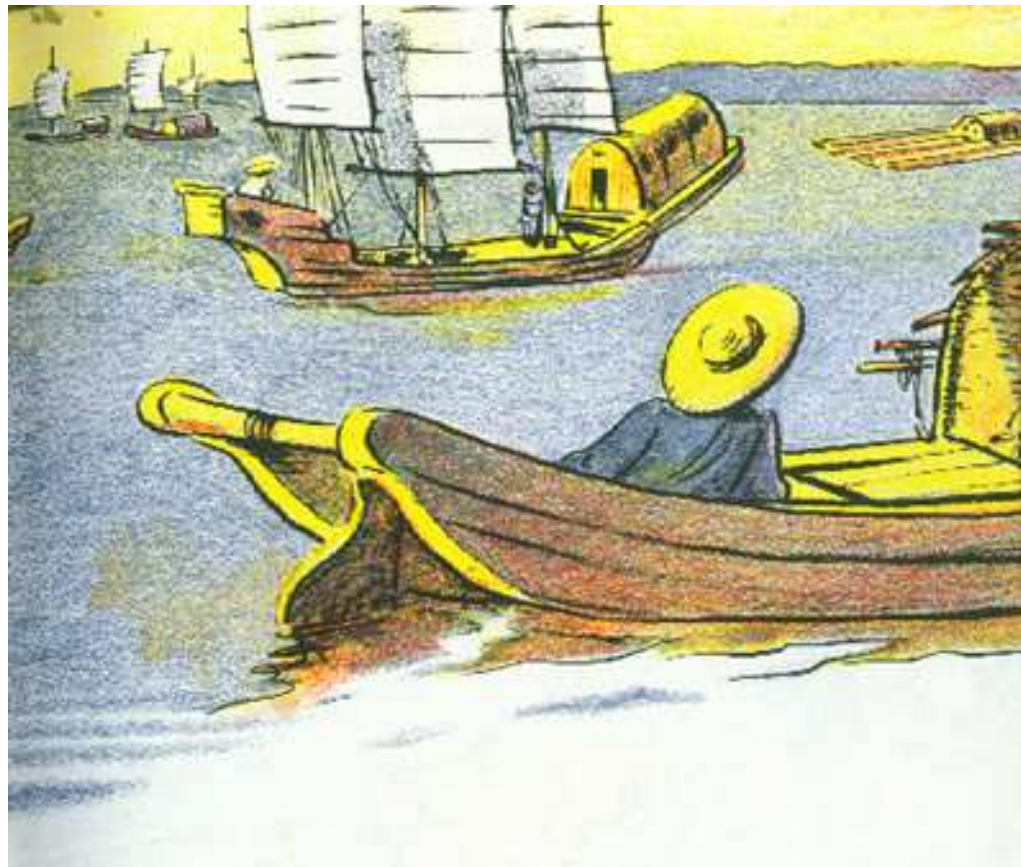

आपले डोळे पंखात खुपसून पिंग
रात्रभर नदीकिनारी गवतात
झोपला .पूर्वेकडून सूर्य उगवला तेव्हा
पिंगच्या लक्षात आले की तो यांगत्से
नदीच्या किना-यावर एकटा, अगदी
एकटा आहे .

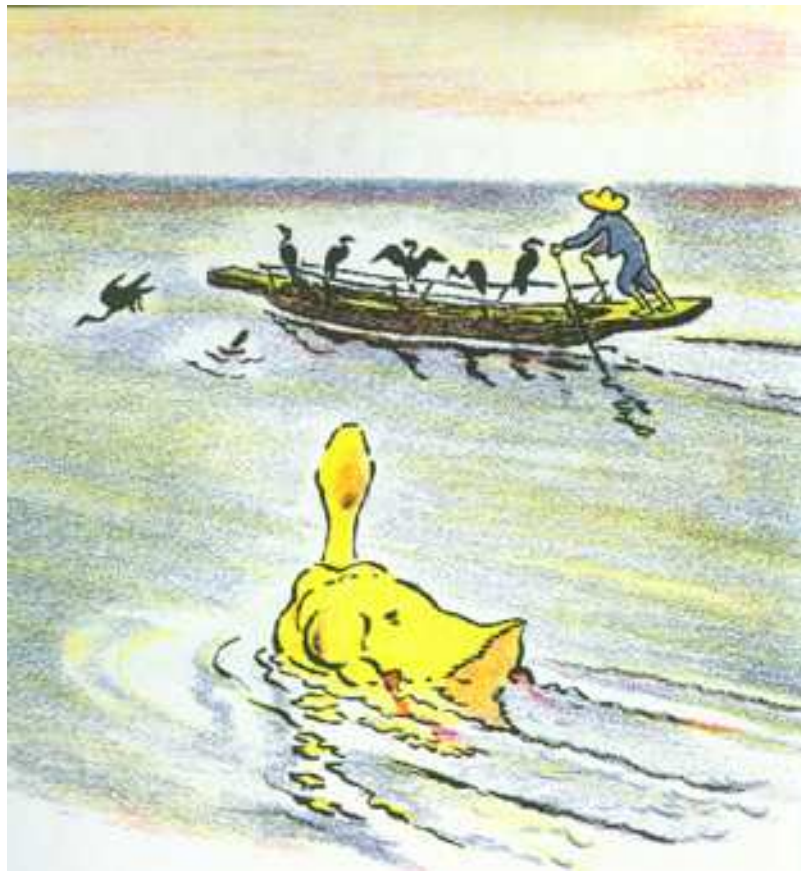
आई नाही .बाबा नाहीत .बहीण
भाऊ नाहीत .काका आणि आत्याही
नाहीत .आणि मासे पकडताना
दररोज सोबत असणारी बेचाळीस
भावंडेही नाहीत .

यांगत्से नदीच्या पिवळसर पाण्यात
पिंग त्या सगळ्यांना शोधायला
निघाला .सूर्य जरा अजून वर
आल्यावर बोटी आल्या .छोट्या
बोटी . . मोठ्या
बोटी . . मासे मारीच्या

बोटी . . भिका-यांच्या
बोटी . . हाउसबोटी आणि
तराफे .

या सगळ्या बोटींना डोळे होते
पण पिंगला त्याची शहाणे डोळे
असलेली बोट, म्हणजे त्याचे
घर काही दिसेना .

मग विचित्र काळसर पक्ष्यांनी भरलेली एक बोट आली . पिंगने पाहिले तर ते सर्व पक्षी मासे पकडून मालकाला नेऊन देत होते . प'त्येक पक्ष्याने मासा पकडून मालकाला दिला की तो त्याच्या बदल्यात माशाचा लहानसा तुकडा त्यांना बक्षीस देई .

हळूहळू ते पक्षी पोहत पोहत पिंगच्या जवळ आले .आता पिंगला त्यांच्या गळयाभोवतीची धातूची पट्टी दिसली .ती इतकी घट्ट आवळलेली होती की, ते जे मोठे मासे पकडत होते ते गिळता येणे त्यांना अशक्य होते .

पक . . पक . . पकाक करत ते पट्टा लावलेले पक्षी पिंगभोवती कलकलाट करत होते .

मग पिंगने मान खाली घातली यांगत्से नदीच्या पिवळसर पाण्याखालून पोहत तो लांब गेला. तो पाण्याच्या वरती त्या विचित्र पक्ष्यांपासून दूर आला तर त्याला पाण्यावर बे'ड्या चुरा तरंगताना दिसला. केकचे तुकडे एका हाउसबोटीकडे जाणा-या मार्गावर तरंगत होते.

पिंग ते खात खात हाउसबोटीच्या जवळ जवळ आला आणि...

सप्प . .

पाण्यात एक छोटा मुलगा होता .एक छोटा मुलगा - ज्याच्या पाठीवर एक बॅरल होते व त्या बॅरलच्या दोरीचे एक टोक हाउसबोटीला बांधलेले होते . त्या मुलाच्या हातात एक केक होता .

“व्वा . .” तो मुलगा म्हणाला आणि पिंगने उसळी मारून त्याच्या हातातला केक हिसकावला .

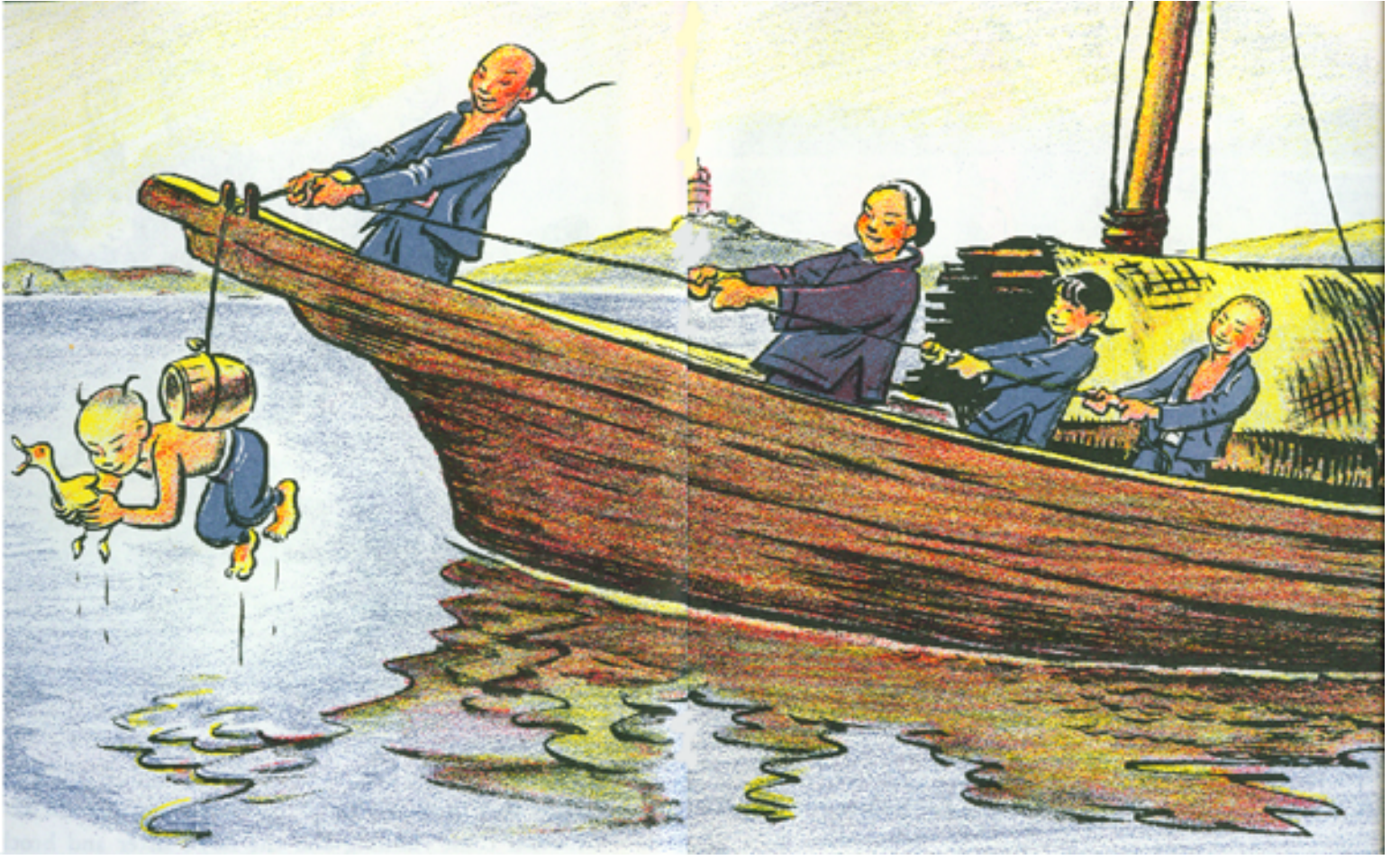

त्या मुलाने पटकन पिंगला उचलले आणि घडू धरले .

“क्वॅक . . क्वॅक .” .पिंग ओरडला .

“ओ... .” तो लहान मुलगा किंचाळला .

पिंग आणि त्या मुलाची झटापट ऐकून त्याचे वडिल पळतच बाहेर आले .आई पळत आली .आणि त्याचे बहीणभाऊ पळत पळत आले .तर त्यांना दिसले की बोटीच्या काठावर पिंग आणि तो मुलगा यांची झटापट चालली आहे .

त्या मुलाच्या आईवडिलांनी त्या लहान मुलाच्या पाठीवरच्या बॅरलला बांधलेला दोर ओढला .

ओढला . .ओढला . .आणि मग पिंग आणि तो लहान मुलगा हाऊसबोटीवरच आले .

“वा .जेवणात आज बदकाची मेजवानी आहे तर...” मुलाचे वडिल म्हणाले .

“मी रात्री भाताबरोबर बदक शिजवेन” . .मुलाची आई म्हणाली .

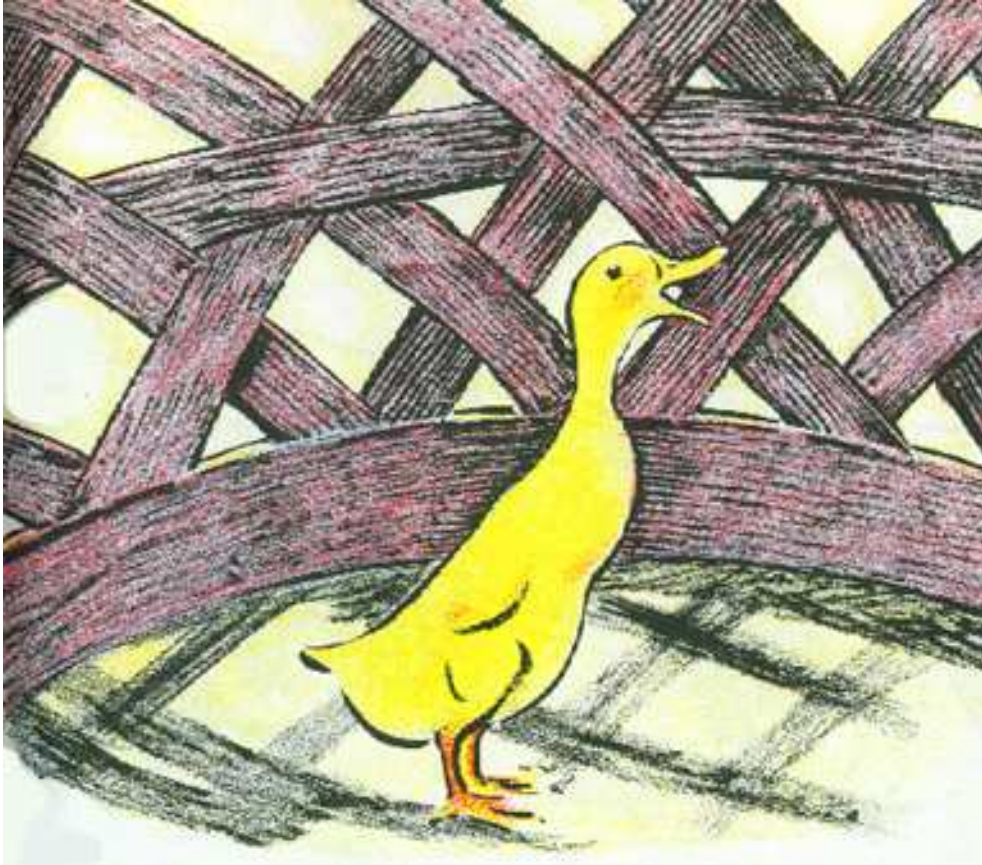

“नको...नको . .माझे बदक फार सुंदर आहे . .ते खाण्यासाठी नाही काही . .” तो मुलगा रडत रडत म्हणाला .

पण तेवढ्यात एक जाळीदार टोपली पिंगभोवती आली. आणि मग पिंगला तो मुलगा, बोट, आकाश किंवा यांगत्से चे पिवळसर चमचमणारे पाणी काहीच दिसेना. दिवसभर पिंगला फक्त त्या जाळीतून काही पर्काशाचे कवडसे दिसत होते आणि तो दुःखी होत होता.

काही वेळानंतर पिंगला वल्हविण्याचा आवाज आला आणि बोट यांगत्से नदीत पुढे सरकत आहे असे वाटले.

थोड्याच वेळात जाळीतून येणारी पिवळसर किरणे गुलाबी रंगाची झाली आणि पिंगला कळले की सूर्यास्त होतो आहे. पिंगला पावलांचे आवाज ऐकू आले.

ती टोपली पटकन उचलली गेली . शणार्धा
त पिंग त्या छोटया मुलाच्या हातात होता .

पटकन, आवाज न करता पिंगला त्या
मुलाने बोटीच्या कडेवरून नदीत
सोडले .पिंग पटकन पाण्यात
शिरला .यांगत्सेच्या उबदार पाण्यात .

तेवढ्यात पिंगला तो आवाज ऐकू
आला . .

. . ललला . . ललला . . ललला

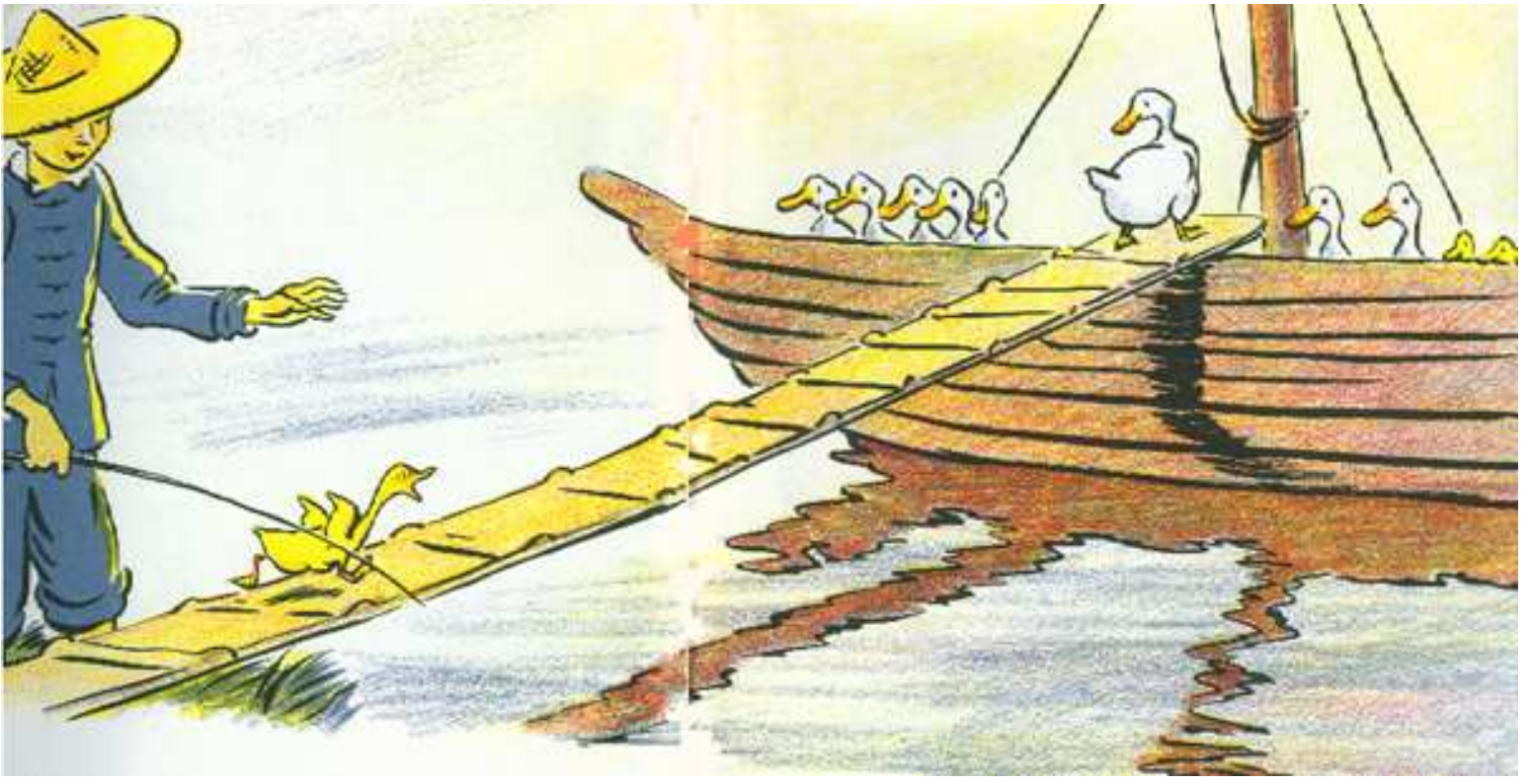

पिंगने पाहिले तर काय .ती शहाण्या डोळ्यांची बोट . .त्याचे घर अगदी जवळच होते...आणि त्याचे आई वडिल . .आत्या . .सगळे शिस्तीत . .एकामागून एक त्या छोटया पूलावरून चालले होते .

पिंगने पटकन एक गिरकी घेतली . .आणि पोहत पोहत किना-याकडे निघाला...आता पिंगला त्याचे काका एकामागून एक पूलावर चढताना दिसत होते .

पिंगने जरा वेग वाढवला .आता तर त्याला त्याची चुलतभावंडेही एकामागून एक जाताना दिसली . .

भराभर पिंग पोहू लागला . .पण

पिंग किना-गपर्यंत पोहोचला तर बेचाळीस भावांमधला शेवटचा सुद्धा पूलावर चढला होता .

पिंगच्या लक्षात आले की त्याला परत एकदा उशीर झाला आहे .

पण तो शिस्तीत चालत राहिला .छोटयाशा पूलावर चढला .तेवढ्यात लाकडाचा तो फटका आला .आणि पिंगच्या पाठीत बसला .

मग पिंग परत एकदा त्याचे आईवडिल, दोन बहिणी, तीन भाऊ, अकरा आत्या, सात काका आणि बेचाळीस चुलतभावंडांबरोबर मजेत राहू लागला . यां गत्से च्या तीरावरच्या शहाण्या बोटीत . .जे त्याचे घर होते .

...समाप्त...